

דָּבְרִים קָרְמוּ לְכַרְיאַת הַעֲלֹם,
יֵשׁ מְלָנָן שֶׁגְבָרָא וַיֵּשׁ מְלָנָן
שְׁעַלְוָן בְּמַחְשָׁבָה לְהַכְּרָאוֹת. כְּתוּרָה
וְהַכְּפָא הַכְּבָדָן גְּבָרָא. תָּזְהָה מְגַן,
קָשְׂאָמֵר (שָׁלָחַ כָּה) קָשְׂנִי רָאשִׁית
דְּרָמָנוּ. כְּפָא הַכְּבָדָן מְפַין, דְּתִיכְבָּר
כְּבָרְנוּ כָּאֵר מְאָז וְגוּ.
הַאֲכָבוֹת וְיִשְׂרָאֵל וּבֵית הַמְּקוֹשֵׁשׁ
וּשְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחָה עַלְוָן בְּמַחְשָׁבָה
לְהַכְּרָאוֹת. הַאֲכָבוֹת מְגַן, שָׂעָמֵר
וְחוּסָה כָּעֲבָדִים בְּמַדְרָרִי וְגוּ.
יִשְׂרָאֵל מְגַן, שָׂעָמֵר (חולְלָה יְהִי כָּבֵד
זְכָר עֲדָתָךְ גָּתִים קָלָם. בֵּית
הַמְּקוֹשֵׁשׁ מְגַן, שָׂעָמֵר (וְחוּסָה יְהִי
כְּפָא כְּבָדָן מְרוֹם מְרָאשָׁן, שָׂעָמֵר
שְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחָה מְגַן, שָׂעָמֵר
(חולְלָה יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם וְגוּ).
ר' יַעֲקֹבָה בָּר' זַעֲירָא אָמֵר, אָף
הַתְּשֻׁוָּה, שָׂעָמֵר (שָׁלָחַ כָּה) בְּטָרָם
הַרְמִים יְלָדוֹ. וְאַוְתָּה קָשְׁעָה פְּשָׁבָב
אַנְטָשׁ עַד דְּקָא וְגוּ.
הַבְּרִת כָּבֵד, כָּבֵד, כָּבֵד,

תשובה העולמית לפיה השקפה רבענו

5. פתרון לכל זה, אך חתך השוכה גם אצל הכלל, ולא עוד, אלא שהה מופעיה בחינויו מהמתמידה בבריאה כולה, וגם האיך יתכן בכלל טիhor ויכון העבר ע"י התשובה בעחד, אנו מוצאים בין השורות המאידיות ש"ב" אורות התשובה". בקראונו את הספר רב האיכות הזה, אנו מתמלאים נחרה פנימית עמוקה, תהורה ונשגבת, מהאהורת הגדולים שבתשובת רבען, שם הולכים ומארים מכל מלא ההוריה בכל עת ובכל זמן, והם מקרים בוורום הכלול לא רק את האש"ח-הפרט, ולא רק את הכלל והאנושי, אלא גם את נשמה הבריאת כולה. רבענו הקדוש והשליל להתחעם בחזון התשובה ומהותה, ונמצא למד, כי היא אינה רק איזה ברק הנופל בהשכלה הדיל של החטאים ומאר את דרכ' האדים, אלא יסוד מהימני של החיים כולם, הפועל את פעולתו והמחזות השלים. ואם כי כל החוויה כולה לקרהת התקדמותם והמחזות השלים, אז יסוד יסודות הפטר והכלל) מצאו גם הם את בטיהם המתקין בספר זה, בזרה פיטות ונטגן שוטף, הנה עיקרת החידוש בספר זה, והוא הרעיון המקור והמקור, שהתשובה היא פראיניציפת ומגמת החיים כולה; וזה והזיא את החשובה מהוננו צדור של האינטלקטואום ובקבינה המתהpic של האוניברסל. וכן עליינו לעמוד על טיבה ומהותה של שיטת ובנין הרשותה.

15. הרוחה כולה הרוחני גילוי וככיתו של אידיאה פנימית, שרשותה נעהה בעריוון האלקי בבריאות, וככיתו של אחד הפליטוספים: "עריוון אלהי בעולם הוא טו"ז כל המראות", או כמו שכתובתא אחד המעמקים: "כי העולם בכל שפה ולשון צריך להגדירו בעריוון אלהי המוציא אל הפעול". האידיאה המותלת בשיה תגלותת האלהות בבריאת, היא האחודה עלлемה, אחותות אורוגנית וצמחייה, לא זו שבאה מאיחודם של פרטיהם, מミוגה של כוחות וכוונות, אלא שעצם הויה ומהותה, כל עיר צבונה וחוכנה, היא הצורה הכללית יתכן לפרטו והחטאות מividat, אחותות הנובעת מהכח האלקי שהוא מוכע רק בשם היחיד והמיוחד "אחד". ככלומר, לא סימטה של הופעות וענינים הבאים כתוצאה מהשלמה ביביהם, אלא אחותות מהותה, שלא חלים בה כל צורה וביטו סגנון, ושנסותה הקצר הוא בערך זה: אחותות של תוכן ורעיון, של אידיאה ומגמה עליונה, ולא אחותות של צורה והגשה, כי בזמנם שהאיידיאה מחייבת באין צורה והגשה, הרוי בהכרח לה לצאת ממסגרת והידיות המוחלטות, לפי השכורה ניכרת רק ע"י ההבללה עם צורה שנייה לה, וממילא צסים ונובעים פרטם שונים המלחנים לאט

מתוך הזרה, הנביים והחכמים, אנו למדים, כי תשובה תחנן גם
against הכלל, והזהר מבטיחה תשובה מאהבה של העם כלו, מה ששורר
את ההשכלה המקובלת על מקריותה והופעה הפואומית של
התשונה. וודה, אם המשובח איננה אלא מומנט מקרי, ואינה מוטבעת
בחזקה עצם הגידול של חי האדם. האך ובן את ההבוחחות לשבים
בתשובה, כי עונותיהם מתכלפים ועדינותיהם היפהים לזכיר? מאחר
שהעתה גוףינו אין לו קשור פיזי עם היומו העיקרי של האדם, ואני
אלא וחוץ טבר שבסחאה וריא. שעלה פעם ברוגע חייו של האדם,
והתשובה שבאה היא גם כן רק הופעה מקרית, — מניין בא הקשר
5/ המסתורי הזה בין התשובה והשחת רצונו ומעשיו לעתיה, לבני העבר
המקרי הווה, ובאופן השעה עם מעשיו הבודדים שאין להם כל שייכות
עלם מהותו של האדם. יטוהרו גם הם ויודכו ע"י הטבח דרכו
בעתיד? ואמנם, שאלה זו שאלו בית ישראל, באמրם: "פשׁינו
וחטאינו עלינו וגם אנחנו נקמים ואיך נחיה?" ועל זה בא תשובת
הנביא: "חבל ישבר רשות, גולה זיה ישלם, בחקות החיים הלך לבלתי עשו
על, היה קחיה, לא ימות, כל חטאינו איש חטא לא תוכרנה לנו, משפטינו
צדקה עשה קחיה, ואמרנו בני ערך לא יתכן דרך זו, והמה, דרכך
לא יתכן" (יזוקאל ל"ג). הם אמנים לא האמינו כי כל חטאיהם לא
חוכרנה, אבל הנביא עוזם ומבטיח כי "יתכן דרך זו" וההשובח
פועלת את פועלתה המטוררת גם על העבר. שאלת האם היה
ישראל, באח מtron ההשכלה המוטעית, שרייא מבארת את ההשכלה
כגורם מקרי, ולא כאחד היסודות הקיימים של האדם והעולם.

תְּמִימָה תְּמִימָה תְּמִימָה תְּמִימָה

התשבחה קדמָה לְעֹלָם וּלְפִיכָּה הִיא יְסֹוד הַעוֹלָם. שְׁלָמָה תְּשִׁיבָּה
הסִים הֵיא דָוְקָא עִם הַמָּשֶׁה הַתְּבִלָּות עַל פִּי טְבֻעַם הַעֲצָמי. וּכְזֵאת
שְׁלָמָה תְּשִׁיבָּה פְּנֵיד עַצְמוֹ אֵינו בָּעֵל נְקַטְּבָלוֹת וְהַבְּחָנוֹת, וְנִרְיָה
הַאֲמָדָן מִצְדָּה זוֹ. וְאַזְן אַדְם צְדִיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נִזְלַחַת טֻוב וְלֹא יִחְטַאֲוָה.
וּבְטַל עַצְם טְבֻעָתוֹמָם שֶׁל הַחַיִּים, כְּדִי שִׁי יְהִי האַדְם בְּלִתְיַחְדָּחָה זוֹ
עַצְמוֹ הַחֲקָא יְתִימָה בְּרוֹלָל, וּבְכָרָעַלְיוֹ מְאַשֵּׁר קָטָא עַל תְּבִפְשָׁה*. עַל
כֵּן הַתְּשִׁיבָּה מִתְקַעֵת תְּקַלֵּל אַמְתִירָה אֶת הַעוֹלָם וְאֶת הַחַיִּים לִמְקוֹר
דוֹקָא בְּגַלְוִי יְרֹוד עַצְמִיּוֹת הַעֲלָלָן, עוֹלָם הַמְּרוֹת, וְעַל שֵׁם כְּךָ מְכַבִּים
שֵׁם ד' אַלְלָיִם תִּיְם.

יְהוָה בָּרוּךְ הוּא יְהוָה

במציאות השלמות האליהית" (אורות התשובה פרק ד' אות ב')
התשובה קדמת לעולם. המוסר מקידם את הכל. הערך העליון המוחלט
מחפש הוא כל ענפי ענפים. המעשה המסתעף שאינו מכון לשורשו
חוור למקומו בעילי הדזין" (שם פרק י"ב, אות ו'); "העולם מוכחה
זה הוא לבוא לידי השובחה שלמה. אין העולם דבר העומד מעמיד
אם הולך הוא ומופתת, וההפתחות האמיתית שלמה מוכחה היה
להביא לו את הבירותו הגמורה, החמירות והORTHOGONY, והיא תביא או
אור חי' התשובה עמה" (שם פרק י' אות ג'); "רוח התשובה מוחת
בעולם והוא מונן לו עקר צביוון והחיה הפתוחה, ובריח בשמו
הו מען אורו ונונן לו את כל שדרון יפי' והוא דורו" (שם פרק י' או'
ד'); "התשובה באהה משאיפת המיציאות כולה להיזכר טובו
ומוכחת, יותר חסינה ומוליה ממה שהוא. בתוך חוץ זה חבר כי'כ
של הנבראות על מהדה המוגבלת של היהוד וועל חילושיה" (שם פרק י'
ו' אות א'); "אמנם, במוקם החויים מתנויצץ בכל רגע אוור חדש של
התשובה לעילו, כשם שאורו שוטף חדש הולך בכל העולמות ומולאיים
לחדרים, ולפי ערכו של האור ומילוי הcharm והוקדש שש ב',
מהללאות הנשומות באוצרות חיים וחישום וכור ומציא אוור העולם כולם
וחיזיוו לכל צורותיו, בכל מן ועין, בתשובה הוא תליי" (שם פרק י'
אות י"א)

לפי השקפה זו, החשובה איננה מקרית ואינדיבידואלית, אלא היא המנייע הראשי של מכונת החיים הגורלה, והוא קרמה לעולם משומש שambilעדיה אין המשך לחיי הביראה כולה, ובתוך ההתקשרות וההאנטוניות של הרוח העליון הבונה את החיים, ע"י סותכנותו של הוויס מסוכיות ומיוודה, מומ� בכבר מהחשובה לשנות הווים והלאור יותר גורם ונואזל ממן, וcohן כל האתגושים. מוקולות הטעפותיהם ממעצלים, מטהה, וככה הוליכים האשלות האטפותיהם ממעצלים.

ז' בוכן, התשובה היא־היא החוליה המרכזית בשרשורת המעשים כולם
שונתנו ע"ז הרצין, והוא קולטת את האלמנטים הייבטיים שבוחן מעשה
הרע שהם נובעים מטוהרה והרצין, ומאנצ'ילה אותו על הרצין שילך
וחפה מהו ישבן אה מאבוקשו אהמיין, ומשם כך הדוזנות נשעת כוכיות,
וחוקא הדוזנות, משומ שעל ים הגדלה הרצין בתר עת, ביצור בהירות
ועצמתו, רצין בעל נסיך רב זה כשב Ach"כ אל מתחו העקרית,
גבורה וועו זל. התשובה נוטלת את הרצין, שכבר מתגשים במעשה ונכח
לו כוח היה של בוגריה, עד שבר בעוו גם את העוז של המוסר
והאמונה, ומפני שהאור האלחי מחעורר יפה, והרצין נוצר מעיקרו.
איןנו תורן לתהו כי אם פועל הוא בעוו על יסודו של עולם להטבעו
בஹיון כולה רצין כביר לאור וטוב, ודוזנות נעשין כוכיות ממש" (שם
פרק ט אות ח').

פרק ט מות ח'). מלבד הדרישה הכלכלית היה בהירה ובחי האדם, משומש בכל התגלויות של איזו צורה ובעשה יש כבר גוען של טהא, הרי אלמלא היה אלמנט חיוני זה בתוך נפש האדם, הממרץ בכל עת ובכל שעיה להגמלויות חדשות, כי אז בעצם העמידה — חטא. "העקבנות לעמדת תמיד בדעתו אתה, ולוחםך בה בחבל החטא שגענו למונגה, בין בעמישים, בין בדעתו, היא מחלה הבאה מחוץ שיקיע בעבודת קשתה, כי שאינה מיהה את אוור החרות של התשובה להאריך בעוצמת חלה, כי החשוכה והא שואפת לחופש מקורי אמרת, שהוא החופש האלוהי, שאין עמו שם עבדות" (שם פרק ה' אות ה'). אין הכוונה כאן רק לאאות העקשנות המיחסת למי שנמצא בחוץ מעמד קפוא של המשך החטאים אלא העמידה בדעתו והזיה גופה עבדות של חטא, גם אם זה עבודה כשלעצמה, היא טוהרה ווקה מכל כתם ומוגם. משומש זהה טיב ומהוهو של כל חטא, שיתפרק מהמשבה הגדוז, קפואן והשתרושתו בחוץ מבצע מסיסים של עשיה ומוחשנה, השתעכבות גמורה לשיגרה והויה הsofar הכרשות של התקדמותם בלילה פוסקת, ועלול מעין יייריה. וכשבשחלה והזהומה מצטטת בימי הותונם בסוגות אורה המעכבה בעשף שטוף המתפרקן קילמה, ורק החופש הגמור לוותם, והמזען האין-סוף במקורו המערין, מכיל בקרבו סטמני חיים, כהה גם במצביו הרוחניים-נפש של האדם, כל סבר ומצעור بعد יצירת החיים וזרם הגורן אל עלי גורר אהירו טומאה תחת בנפש, ורק עם התפתחות החיים ושתפם בחרויו נורbits השהרה ומתרגלת היופי הפנימי. משומש כך החשוב מיזוגת בעיקר להמרין את האדם לא לעמוד על נקודה קפואה ש

האלמנט המפרק כל הגוף והבעה, מובילן ונותנת להם מוצא לזרום
ללאה.

לאט לאידיאת הדרברים, שיסודה הוא באחדות עצמית סובייקטיבית, כביכול, בלתי תלואה וモחנתית בזמנים ונסיבות אובייקטיביים.

20 צורתיות וסגנוןיה, הולכות ומצטרפות, מודכאות ומבחരות קריי הווה
וע"י התלבטות הפכפית זו, ע"י כור הצורך הזה, של דיפרנציאליות
דרכו ודוקא ע"י ניגדים עצימים הפטורים את הרוחם ומוחותם העקרית,
ולדרור, מהו ומהתיה היא עולם חדשים. נמצאים שגילוי החווים עושה את
העצמיים, והמשמעות הכלכלית הגודלה והבלתי תלויה, בשאיפתו להורות
ערכין, של ביטול ההסתננות והמייחרת, של התגענותו משbezב
המציאות המיעיקה והמגבילה את האידיאיה והרצין, יידיאת החווים
הוואן והיסודות של "בונה עולם מהו ומהוין", של חילוק צורות ושינוי
הוא נופחת מתחנו האמיין, באופן שבעצם המחות של הרוץ האלקי,
או יותר נכון — כהו אמבעת את עצמו ע"י הופעת העולם, הולך
אתה מיטחו מוחו, וורם חווים נרעד נרכח לו — הרי כשהוא מופעל
בועלם, או מוחה
55 איזידיאה מוחלת וו, לשוביא באה לדי גליילו, או מילא מוחרוכון
מן המגמה והאידיאה המחללת, והוא עם זה, שבתגלות וההופעה
נורעים גערני טוב ווישר אלהו, מירוקה טופו של צדק מהמען האלקי
כבריאה, הר שינה כלכ צירה וצורה של התבטאות האידיאיה, גערני
שליליה ושבירות קלין, שבירת הכליל המתיקות הרוכה האלקיית
בתהונחה העצמיין, שמהווה ועיה היא אגדה ומוחלת וו, וכוכב שלל
עצמה ומהויה של אידיאה זו הנו הרוץ האלקי, שכושר היירה הוא
אחד מיטחו מוחו, וורם חווים נרעד נרכח לו — הרי כשהוא מופעל
בועלם, או מוחה מוחה מוחה מוחה מוחה מוחה מוחה מוחה מוחה
55 איזידיאה מוחלת וו, לשוביא באה לדי גליילו, או מילא מוחרוכון
מן המגמה והאידיאה המחללת, והוא עם זה, שבתגלות וההופעה
נורעים גערני טוב ווישר אלהו, מירוקה טופו של צדק מהמען האלקי
כבריאה, הר שינה כלכ צירה וצורה של התבטאות האידיאיה, גערני
שליליה ושבירות קלין, שבירת הכליל המתיקות הרוכה האלקיית
בתהונחה העצמיין, שמהווה ועיה היא אגדה ומוחלת וו, וכוכב שלל
עצמה ומהויה של אידיאה זו הנו הרוץ האלקי, שכושר היירה הוא
אחד מיטחו מוחו, וורם חווים נרעד נרכח לו — הרי כשהוא מופעל
בועלם, או מוחה מוחה מוחה מוחה ע"י הופעת העולם, הולך
הוא נופחת מתחנו האמיין, באופן שבעצם המחות של הרוץ האלקי,
מנון והיסוד של "בונה עולם מהו ומהוין", של חילוק צורות ושינוי
ערכין, של ביטול ההסתננות והמייחרת, של התגענותו משbezב
המציאות המיעיקה והמגבילה את האידיאיה והרצין, יידיאת החווים
העצמיים, והמשמעות הכלכלית הגודלה והבלתי תלויה, בשאיפתו להורות
ולדרור, מהו ומהתיה היא עולם חדשים. נמצאים שגילוי החווים עושה את
דרכו ודוקא ע"י ניגדים עצימים הפטורים את הרוחם ומוחותם העקרית,
וע"י התלבטות הפכפית זו, ע"י כור הצורך הזה, של דיפרנציאליות
צורתיות וסגנוןיה, הולכות ומצטרפות, מודכאות ומבחരות קריי הווה

של האידיאה המוחולטה. שלושה הדרכים האלו בפירושו ההתגלות של האידיאה, הן: האתודה העצמית הבלתי תלויה, הנטיה ממנה ע"י הסתגנותם בצורה, במראות וכיוונים, ואח"כ ההגענותו משכבה הענינית המבוטאים והמסוגננים, 25 ע"י שיפוי הדורש של האידיאה האחדה והשלמה. שאליה זו, לשוב אל העצימות ע"י התגלויות יותר געלות ופוטו, מוגעת בדעון השוכבה, שזו"ל אמרו עלייה, כי היא נבראה רטס שנבראו העולם, מושם שהיא היא היסוד והמודש לאפסזרות התהgalות האלהית בברבורה. 30 הריריה אותה שיפוי הדורש הווה קיום כהוה של האידיאה המוחולטה, להשתחרר מכל ביטוי, צורה וסוגנו, ע"י ייטוים יותר וכיס ומצורפים הוהלכים ומוקריים למקרים, ואשר מלבדו שיפוי חשבה זו. אין כל עין וודך להגמלות הרעיון האלהי, מכון שבכל התגלות קימת בראשיתה שליליה איו שהיא למהות עצמתית של האידיאה. 35 ההשובה שאה מא-היספיק והמתידר השorder בהוויה, א-היספיק מצומצום וההבעה שנעוץ בכל התגלות; וא-היספיק הפורא החוווני הוות; ממציא וחדש עולמות ועוניים חדשים. "על ידי התשובה הכל שב לאלהות, ע"י מזיאות כח התשובה השorder בעולמיים כולם, שב הכל ומחקרו

ונכון מקרים שהוא על השאלת: אין חיכון ש"ז הכתוב
בערך יטהור גם העבר, כי מילין שהחומרה מונחת כבר בשעת מעשה
החתאת בחורן ותוכו של הוצאן, על רוחך שבן התשובה ומעשיה יש
קשר פנימי, ומאחר שהמעשים כולם, הטובים והרעים, אינם אלא
התקרנותו הייצוגית של הישורות העצמית והשלמה, מוכן הוא, כי יש
לهم מען ישר עם התקרנותו המקבילה להם שבאה גם היא מזמן
הישורות האחדית, והוא החומרה. "התשובה היא תמיד שריריה בלבד,
אפילו בעת החטא עצמה, החומרה גוננה היא בכנסמה, והיא שולחה את
קוויה שהם מתגלים אח"כ בעת שבא הנחום הקורא לתשובה. בעומק
החויה של ההדים המציגו אותם מונחת החומרה, מפני שהיא קדמה
עלולים, וטס שבא החטא כבר מוכנה החומרה מבננו, על כן אין דבר
בARTHUR במו התשובה, וסוף הכל לשוב להקן" (שם פרק ר' אחד
ב'): "החויה, המעיטה בחוריה של ואדים וגונזו הקבונו, הגם שלשלוח
אחת גולות, שמעולם אינם נתקים אחד חברו. חוץ האדרס קשור
במשמעותו, גם המעשים של העבר אינם נתקים ממהותם החשים והחפץ
במבראו. בין שאיזי כבר מתחנן לוגרטי, יש בז' החפץ להטביע ביבינו

3 מיותר גם על המפעלים בעבר. והוא סוד התשובה, שברא אותה הקב"ה
קדם שברא את העולם. ככלות: הרחיב את כוח היצירה הנפשית
רוחנית בחושה אל המפעלים והויה, עד שהחיה גופמת ברשותה גם
את העבר" (שם פרק י' אות ח').

ובן ב' ג' מדרות הארלהוניה ס' ס', ורכטו ז' כ' (ל' י' י') מי סוח קודס צימטן הדר והילי סוח להמר טיחטל ויטואן, ומס טנייך רהיעס קודס צימטן סוח ממעש האברר וגמר נגנו נבנום כענילס וממשים נטעומס, וסוח ים' יוזע מלטונו וויאט מגיניש כהומס סענא, הא יקלר לו חוץ מקרים רע מריחס נעליו כללו גם חכ' גנטום יהוק פערנילס, נס כי גלו' לפיו טיענס לומס טענירס טחוטב נטעומס, כי מחתצת רעה אין סק'ס מילפס למאטס, וכל עוד עלה חקל היה מענית, והמ' כן נס זו מדת לרמיס קודס צימטן : ואפשר שוד לפרטה הני סוח מקודס צימטן הדר כי מקודס טיחטל הדר מס' סול' ימיכר' נטניר טטנויו ציטואן, על דרכ' מחה'ן' (צ'ר' ס' ה') כי פזובס קדרמת לטולס, כי מקודס גריילס שלוב טטביבס אהיל ית' ליבור על סחול'ס צצ'נו עלילס, לדכאייב (קדלאס') גמרס פריס יולו' ותחליל' הרצ' ותבל' וו', חצ'ן' חטנס געד זכה', שלס נס' סוס ממליטס מקודס לךבל מצונגה בחוטאים, סיט' צוירקה מצולס נטנלה, כי לה' ימצע הדר מן סכיז'ו'ס לחמו', וו' נס למכו' הא' טוח קודס טהען, כי כ'ו' צוירקה טולס טומה על קבלה סטנובס מס' ב'ס מה'ז' חומס טמיס כמו' כן עמה' גמרלא'ט נס' ליטראן' פ' מרע'ס צחטיס מטנומס מקודס על כל החטאים צימטן : עד' פטפר לפיט' הא' סוח קודס צימטן סולס וו' נס' סוח להמר טיחטל ויטואן, כי מי צצ'ן' צטטובס על חטנו'תוו. הא' מעכיר עלי'ס וס'ו כל'ס סי', וממרלא'ט הילו' כללו' לא' חט' מעולס, כי ט'ס מקטיק ציטענור על חטנו'תוו ולע' יעיליטס מל'ס צמלה' רהמיט' צלו' הא' ויס' מיטשומיז'ס לפיט'ו' ומילוי'ס מה'נו'ן צטמלה' ז'ס' מה'ר הא' טוח קודס צטיגאנ' סולס והי' נו'ה להמר טיחטל ויטואן, כי כ'ו' צקודס צחטן סולס סוח מירא'ס הילו' וו'מוד' לנגי' כ'ו'ן המר טיחטל כ'ו'ן טעטס פזובס פול' לנגי' ככרא'טונס, וכמו' צהמבר סכחו'ב ארטט' מיטוב'ס היל'ו' נדב'ן, כי לא' נבד' סטטלקות טעטס קוח' עס'ס'ס' צטטוצ'י היל'ג' נס' סיס'ו מירא'ס' היל'ו' ככטמלה'. א' ז' ג'.

۱۵۰۲ دیکشنری مکالمه

זהו עניין האות שhort-
 בוכת ויזבז שלימוטו אל הפעול ולפיכך שמו דראי
 לו שייניה משתחף עם אגדמת שהיא מיחודה
 הגיעו מכך האות הפעול בפירות ואגדמות וכל
 אשר שיריך אלהו וכן הוא האות יוצא חזו אל
 הפעול, ולכז שלימוטו האות נקרא גם כנ"ש בשם
 פרי.

ונבחנה נקראות

בשם הכהן על שם בית מ' ראה למלר כי

שלימוטו דבר שבורא עליינו נגאנצ'ה היה אף על גב
 י. שאינוי שליחות גמור מבל מקום זבור זה נגאנצ'ה
 עתה וזה היה כי דבר מה נגאנצ'ה עתה, והי
 סבל אודר יורת שם עליון.

וחתמו על ימינו מילוט האודן.
הוּא בכה וכמו שיתברור אשר הוא, ווליפיך לא
התיה אונאה גבגשו לדור שירוב במל וצליון
במגלה נצחין רך האצלתו בקיטו תקינה
ומכבודו, ולחדרו כי ואדם חסר וזריך איזו
השלמה, אך אכזב בפרק תלג (שזהו ג' ט' ע' ז')
אותם לעמך יוזל אמר רבבי אליעזר איני יעד
אם לעמך זה אם לא לעמך מלאתה כשתווע אומר
נשא עמללה עמללה לו כי אנט פליי מיטו הוי אומר
לאעמל מהו וודין איini יעד אם לעמך חדרה אט
התה פטיך והנני בו יומט ולילת היי אומר לעמך
תחרה עיב' ובאוינו בו הדברות אשי אמאן,
כי זאדים הזה לא נברא בששלמותנו וחאריזון הזה
בבא להזיא ששלמותו אל האעל, זה אומד לעמך
יוזל' שהוא נולד ונומצא אל תבלית העמל דמיינו
הזהיא שלטיפות אל המעל, לא גיע' לתהיות
נאומן בעעל גלבוני לעומך כל חמד קריין עמל
הזהיא שליטיפות אל המעל וזה שליטיפות אונדרן.

תְּמִימָנָה

המגנונה, ספעשרה מהחירוי של האדם, ארצונו הקבוע, הגם שלשלת
אומנת גודלה, שמעולים אינם נתקנים אחור גופרו. חוץ קארם קשור
לכישרונו. גם הפעשים של העבר אינם נתקנים מפחדות מהרים ומחוץ
לבקרים. פין שאין דבר מרנטק למגורי, יש ביד החוץ להטבע צביוין
ובקרים. מירז' דעם על המעשימים שבעבר, והוא סוד הקשורה, שברא אותה נקדושה-
ברור-זה הוא לד שבסא את העולם. כלומר: הרוחב את פה נצירה
ונספחת ריגאנתי ביחס אל הפעשים ורניתה עד שטענה חוסמת
ברשותה גם את העבר. ספעשרה הרעה הולכת ומתרגלת, מסבבת
בעור ער, תסיפד ובכליין כל ומונש לאטהטיב קרצון צ'יך אביוין קדרש.
הטבע צלקי הרצון צ'ירן של טוב, קובלות הדיא עצמה טוב בגעמוי,
הטבע צלקי הרצון צ'ירן ד' ואדורו.

העולם אכזרח הוא לשוב לירידת השובב שולקה. אין העולם דבר יותר על מזב אUGH, כי אם חולק הוא וופתת, וההתפתחות האנומית תשלמה בקרבתו הא לבקביה לו את הבעיות המדרה, הטעמאות והרוחניות, ומה פביא את אור חי התשובה עמה.

פְּנָצֶד מִשְׁכַּת הַחֲשִׁיבָה, מִבְּנָה וּבְסֹחָה, לֹא יַכֵּל הָאָרֶם לִמְצָא
כָּבוֹן, וְהַעֲמִים הַרוּחִים לֹא יַכְלִוּ לְהַפְּסִחָה בְּעוֹלָם. וְחַלֵּן הַמּוֹסְרָה
תוֹכַב מִבְּאַזְרָם אֶת פְּאַזְרָק וּמִטּוֹבָה, אֶת חַלְמָמוֹת, וְלִבְנָמָות קַמְפְּרִיחָה
בְּמַהְרָה רְחוּקָה הִיא מִבְּאַזְרָם לְהַשְׁפִּיחָה בְּפָעַל, וְכַמָּה חֹלוֹ חַלְשָׁל בְּכַפְּשִׁיחָה
אֶל הַלְּהָרֶל אֶל אַזְרָיל מִצְרָק הַמְּמוֹרָה, וְאַזְרָק וְלִיאָרָךְ אֶל מַה שָׁאַגְנָה בְּכַלְמָלָה
כְּלָל! לְאַתָּה, הַמְּשֻׁכָּה הָיא טְבִיעָה לְאַדְםָן, וְהָיא מְשֻׁלִּימָה, אֶם וְאַדְםָן
עַלְלָה פְּמַד לְמַקְשָׁלָן, לְהַזְוֵת פָּגָם בְּאַזְרָק וּמִפּוֹסָה, אַזְרָק וְפָגָם אַחֲרָיו
שְׁלֹמוֹתָה, מִאַחֲרָיו שְׁעִיר יְסֹוד הַשְּׁלֹמוֹת שְׁלֹי הָיא הַצְּרִיבָה וּמִסְּפִּיחָה גַּקְבִּיסָה
אֶל הַשְּׁלֹמוֹת, וּמִסְּפִּיחָה הָהָרָה הָיא יְסֹוד הַתְּשִׁיבָה, שְׁהָאָרֶם מִבְּצָחָת פְּמַיִּינָה.
על דָּרְכוֹ תְּחִים וּמְשֻׁלִּימָה בְּאַמְתָּה.

10. 8 100, 8.8/k

5. שמעתי בשת רב טעודה אונן שפעס אתה בא עצו
 אחד מתלמידיו פתאוס בלילה, ומצא אותו מותגנגל
 בשלג והיה התלמיד עומד משתוום ונחרד ורורת,
 ואמר לו ר' רב, רבי כלום חס וולוט אטס ארטפין
 לתשודם פטסוייס וסיניגויס נזולוין זילרין זילרין
 בגבוז שמעולם נשمر מכל ליכלון והרהור עכירה מסנן
 עכמו כן, מה נשעה עוד נגנונג ייזובי קיר מלאים
 פשעים וועוגות מנערוינו, הלא לא ייספיק לנו כל מניין
 צער ויסורים וסיניגויס השיך לו רב סעדיר גאנזין דיעתי
 6. בגנפי שלא עברתי על עכירה פון חס שלום שאהיה
 ערין לכוה, ומלהמי דרכ' זה מבעל ערך אחד
 שנחתנסכין אצלו, והוא לא היה מכור כי אס איי בעל
 תורה או לאו, וכבודינו כרך הפכו שעושין לכל ארט
 אהמונו עם בני ישראל. ואחר כן יצא הקול בעיר שאני
 7. באתי לשם, ונתאספו כל בני העיר ואנו כולם לפבוזין,
 בדרכ' אוניש ישראל שבבוז תלמיד חכם קיר בעיינרט,
 וכולם מכבדים אותו ומטפירים ששבחי ומשמעו אונטו
 למאהן. ובזראות בעל הבית שכן הוא, ההחיל צכדיין
 בכבוד גודל וורא פאד, ולעשות לי כל מניין זיך ונдолה
 8. כפי החנית ידין, זוואר, וכארציתע לעאת לדין. וכל בני
 הקהילה עומדים ללוטני, וופל בעל הבית לפמי ורגו
 וויטטןן לי לאמרנו: יטוחן נא כבוד צדתוין זיל פבוזין.
 אמרתו זו הלא כל הכהן הוק עיטה לי מאשר היה
 בידך ובכחך לשוער ומטה היה זיל לעשות עוד לפבוזין
 9. והשווינו אни מפייסו על השעה הראשונה שלא היהו
 יודע במעלות נזולות רבינו ולא יוכdotio בכבוד הרואין
 לכבודו, רק כספי שמכבידים צאר אונס. על זה איני נסכל
 לנו גורי אונז ומכבש מדפוני. הילדי דזוי זיל בעדר על
 מען הכהן עשיזין לי, שאל' דערתיא איז דזובין רבינו.
 10. אונס כבוד בריך ודס נפל לפמי בכלי ובתחונזים
 שאחסין לו על העפר, כל שבן נזולות זעיר ברואשית,
 אשר עתה נתרבתה הדעת והכחלה אעליז ביורה, זוואר
 מאשר זודעתי מאן, ועהה נדלה ענדותין וויאתוי ואחנטוי
 אללו בדורן שארת ליף ריך נזולות הדרפה ב', וזה עדר
 11. איני נגנונג ומכבש מלפוני טאנן עטמי סיבזינזים אלה,
 שייחחול לו לעזיזות עבז'תוי וקנטוטין ייאתוי ואחנטוי
 בימי שבער, כי מעער הוא פאד ליפי עריך האבדה.
 שראוו יעכדו בפחד ואכימה באשר עתה אני מכיר בז'

150 mm